Sfinte Dumnezeule!

„SERGENTUL LIMTZ ESTE AŞTEPTAT ÎN BIROUL GENERALULUI! SERGENTUL LIMTZ ESTE AŞTEPTAT ÎN BIROUL GENERALULUI! SERGENTUL LIMTZ ESTE..."

Anunţul alerga pe toate monitoarele, în timp ce circuitul acustic îl hârjâia sacadat, mitraliindu-ne timpanele.

– La dracu', Anne, a răbufnit doamna Katz, ce invitaţie mai aştepţi? Şterge-o în biroul şefului, şterge-o odată!

Am oftat, m-am ridicat şi am păşit pe banda transportoare. (în urmă, patru suspine de uşurare au blagoslovit liniştea reînscăunată). Fireşte, era banda cea mai lentă. Generalul merita să-l fac să aştepte. Căpătase prostul obicei de a mă chema o dată la două zile, plictisindu-mă cu insistenta lui cerere în căsătorie. Nu îndrăzneam să-l refuz direct; la urma urmei, era şeful! Iar el se făcea că nu pricepe, ipocritul! Darîn ziua aceea aveam să i-o tai scurt - şi asta pentru că Hobs, în sfârşit, se hotărâse!

– Sergentul Anne Limtz la ordinele dumneavoastră, domnule general! Permiteţi să raportez: aseară m-am logodit cu colonelul George Hobs. Sper că nu contravine regulamentului!

A pălit, apoi, brusc, s-a înroşit ca o sfeclă, până în vârful urechilor. A înghiţit de câteva ori în sec - i-am urmărit mărul lui Adam agitându-se -, dar a reuşit să mi se adreseze calm, cu voce neutră, oficială:

– Regulamentul Poliţiei Temporale nu are nici o prevedere legată de statutul matrimonial al personalului. Mă dezamăgeşti, sergent Limtz, credeam că ştii asta.

Am rămas în poziţie „drepţi" şi am plecat ochii. Prea i-o trântisem aşa, deodată! Toată lumea ştia că generalului Paul Glaff nu-i place să piardă. „Ce-o să facă acum? O să mă anunţe, cu regret, că serviciile mele nu mai sunt necesare?"

– Stai jos. Am pentru tine o misiune foarte importantă.

M-am aşezat, cu obrajii zvâcnind. O dată mă chemase şi el pentru ceva serios şi, în loc să-l las să vorbească primul...

– Cei Şapte Consilieri au hotărât, a început, nelăsându-mi răgaz să-mi depăn gândurile, iar cele Şapte Parlamente au votat hotărârea, în unanimitate. Călătoriile temporale creează mult prea multe probleme. în curând, poliţia noastră n-o să mai facă faţă. E nevoie de cel puţin trei oameni pe urmele fiecărui

bezmetic care construieşte un cronomobil artizanal şi o tuleşte. Tot soiul de... hm! „eroi" vor să schimbe trecutul, să fabrice alt prezent, „mai bun", fireşte. Şi tot soiul de nebuni vor să cerceteze viitorul, dar aleg întotdeauna variantele cele mai puţin probabile şi se întorc hotărâţi să dezvăluie gloatei ororile „apocalipsului ce va să vină". E o harababură generală! Până la urmă tot o să scăpăm nesupravegheat un zurliu care-o să facă ceva ireparabil.

M-am foit pe scaun, neliniştită. Nu înţelegeam nici de ce-o lungea, descriindu-mi ceea ce ştiam la fel de bine, nici ce legătură putea avea o hotărâre - oricare ar fi fost ea! -votată în unanimitate de Cele Şapte Parlamente cu misiunea, fie şi foarte importantă, încredinţată unui sergent anonim, ca mine.

– Ei bine, a continuat, s-a hotărât să facem noi ceva ireparabil. Să punem capăt, odată pentru totdeauna, călătoriilor temporale. Asta e misiunea ta, sergent Limtz. Pleci chiar acum. Ţinta: 28 iunie 1999. îl ucizi pe Marcel Ovici înainte de a ajunge cu invenţia sa epocală la profesorul Kruger. Are asupra lui atât prototipul cronomobilului, cât şi, în manuscris, toată documentaţia tehnică. Pe astea le iei şi le aduci aici. Cei Şapte Consilieri le vor înmormânta în Tezaurul Secret. Cât despre propriul tău aparat - găseşti tu o metodă de distrugere!

A fost ca şi când ceva mi-ar fi căzut în cap pe neaşteptate. îmi pare rău că nu m-am putut vedea, atunci, în oglindă. Generalul, care mă privea atent, şi-a muşcat buzele ca să nu râdă, şi în clipa aceea mi-a fost - ce prostie! - simpatic. Aşa că am riscat o întrebare neregulamentară:

– De ce eu? N-am ucis pe nimeni, niciodată. Cine a hotărât să mi se dea misiunea asta?

– Computerul de la Evidenţa Personalului, fireşte. Şi ăla nu greşeşte niciodată. M-am ridicat din proprie iniţiativă.

– Permiteţi să trec la îndeplinirea misiunii? am întrebat, convinsă de inutilitatea oricărui comentariu.

Mi-a întins mâna.

– Succes, sergent.

Apoi, în timp de executam, regulamentar, salutul şi întoarcerea la nouăzeci de grade:

– Şi un sfat prietenesc, Anne: când revii, fă-o IERI, şi mai gândeşte înainte de a spune „da" la logodna cu colonelul!

Bineînţeles că am plecat hotărâtă să-i ignorsfatul. Mi-am

programat cronomobilul de buzunar, l-am activat şi... am apărut în staţia în care, alături de văru-său, poetul Krama, Marcel Ovici aştepta metroul, mutându-şi, nervos, greutatea de pe un picior pe altul. Krama, un afemeiat notoriu (multe nimfomane s-au furişat în trecut cu intenţia de a poposi în patul lui o oră!), m-a remarcat imediat şi şi-a lipit de mine privirea albastră, spălăcită. I-am adresat un zâmbet prietenos şi m-am apropiat de ei, ca din întâmplare. Faţa poetului s-a luminat: adulmeca o cucerire uşoară. M-a observat şi Ovici. M-a privit fix, strângând din buze. Pe urmă şi-a mutat privirea în altă parte şi şi-a măturat fruntea cu vârfurile degetelor, ca şi cum ar fi vrut să şteargă un gând ce nu-i făcea plăcere. M-am întrebat dacă nu cumva călătorise deja în timp şi dacă nu cumva dăduse de mine, într-un viitor posibil, primind misiunea ucigaşă.

N-am avut timp să mă afund în supoziţii. Sosise metroul, şi m-am urcat în acelaşi vagon cu ei. Era aglomerat, dar am reuşit să mă aşez pe scaunul din stânga inventatorului. în dreapta lui stătea poetul. S-au bosumflat amândoi. Am bănuit de ce: Ovici pentru că ar fi preferat ca, între el şi mine, să se fi aşezat Krama, iar acesta -pentru că avea aceeaşi preferinţă.

M-am temut că unul din ei va propune, sub cine ştie ce pretext, schimbul de locuri, iar celălalt va accepta cu plăcere. Aşa că am trecut la acţiune. Metroul a încremenit, oamenii au înţepenit ca nişte maşini stricate; oprisem timpul lor, dilatând, numai pentru mine, la maximum, o secundă - ceea ce îmi oferea echivalentul a două minute. A fost arhisuficient pentru a-i împlânta lui Ovici - Sfinte Dumnezeule! -, la baza craniului, acul ucigaş. Apoi am înşfăcat manuscrisul şi prototipul şi m-am grăbit să mă expediez înainte, în timpul meu normal.

M-am pomenit, aşa cum dorisem, în propria mea bucătărie. Mi-am aruncat cronomobilul în malaxorul de deşeuri şi, în timp ce ascultam, cu nostalgie, scâşnetul metalului strivit, i-am cerut robotului o cafea mare, concentrată. Am sorbit-o fără chef, străduindu-mă zadarnic să nu-mi las imaginaţia să brodeze scena desfăşurată, după fuga mea, în metroul deblocat: Ovici, fără suflare, prăbuşit - nimeni n-a observat când - în braţele vărului său înspăimântat. Krama, prea tulburat ca să-şi reamintească momentul exact al dispariţiei mele şi bănuind că preţiosul bagaj al inventatorului fusese furat, la înghesuială. Surprinderea celorlalţi călători, agitaţia, vânzoleala stârnită, la

prima staţie, în jurul proaspătului răposat. Scandalul din presa vremii, năstruşnicele supoziţii legate de epocala invenţie pierdută fără urmă o dată cu moartea celui ce o realizase - şi înainte ca acesta să fi apucat să i-o prezinte cuiva în amănunt. Şi iarăşi trupul lui Ovici, chircit nefiresc, cu îngrijorarea încremenită în ochii larg deschişi... Oare, în ultima clipă, intuise adevăratul scenariu al morţii sale?

Am terminat cafeaua, mi-am spulberat gândurile macabre, aducând a remuşcări - nu aveau de ce să otrăvească un sergent care nu-şi făcuse decât datoria - şi am pornit-o spre sediul Poliţiei Temporale, nerăbdătoare să raportez îndeplinirea misiunii încredinţate. Tocmai mă instalasem într-o cabină de transport rapid, când o imagine înregistrată mecanic mi-a revenit în minte, făcându-mă să transpir: înainte de a-mi părăsi apartamentul, prin uşa deschisă a dormitorului zărisem un pat dublu, nefăcut, şi, aruncată neglijent pe un scaun, pijamaua mototolită a unui bărbat.

înainte ca acea parte a creierului meu asupra căreia deţin controlul să fi avut timp să prelucreze informaţia extrasă involuntar din memorie, cabina s-a oprit; intrigată, am controlat display-ul, temându-mă că nu furnizasem coordonatele corecte ale destinaţiei dorite. Dar nu, nu greşisem. Totuşi, ceea ce mă înconjura îmi era străin - şi familiar totodată. Aceeaşi impresie mi-arfi lăsat-o, probabil, copia daltonistă a unui tablou celebru, deşi, în realitate, modificările nu ţineau numai de culoare.

Clădirea Poliţiei Temporale era mai înaltă şi mai zveltă; avea un corp mai puţin, dar câştigase încă două etaje. Firma era zugrăvită în culori pastelate, aflate în continuă transformare, ca şi cum literele cu sinuozităţi voluptoase (total diferite de caracterele

sobre pe care le admirasem în aceeaşi dimineaţă) arfi fost o orgă de fluide multicolore, amestecându-se dezordonat în aparenţă, şi totuşi respectând un algoritm pe care mintea mea buimăcită refuza să-l priceapă.

în stânga, vechea clădire a Arhivelor nu mai era înconjurată de acei păianjeni uriaşi care sunt automatele restauratoare. Enormele ei fresce străluceau ca noi, probabil aşa cum nu mai străluciseră de o sută cincizeci de ani, când fusese inaugurată cu mult fast. Văzusem ceremonia pe viu, în prima mea cronoexcursie, cea de la absolvirea Cursurilor Preliminare.

Era unui eveniment istoric de pe urma căruia agenţiile cronoturistice scoteau bani frumoşi, căci toată lumea dorea să asiste la inaugurarea primei opere a primei unităţi cibernetice independente specializate în decoraţii murale, unitate care, în prezentul nostru, era expusă chiarîn muzeul acelei clădiri, prima pe care ea o decorase. Numai că atunci, când le priveam nedumerită din cabina pe care nu îndrăzneam s-o părăsesc, două dintre fresce erau total diferite de cele atât de bine cunoscute.

Am cutezat să-mi arunc ochii şi-n dreapta. Acolo trona, acelaşi dintotdeauna, imobilul Agenţiei Cronoturistice Centrale, cu singura deosebire că o firmă geamănă cu cea a Poliţiei Temporale îl prezenta ca fiind Sediul Central al Oficiului Internaţional de Turism Temporal.

Am riscat şi să părăsesc cabina - care a dispărut imediat, răspunzând, pesemne, apelului insistent al unui solicitant care tocmai îşi pierduse răbdarea. Am privit vizavi. Parcul meu preferat era acolo, dar locul teilor bătrâni fusese luat de nişte arbuşti stranii, copleşiţi de bogăţia unor inflorescenţe sidefii care reflectau curcubee minuscule şi impregnau aerul cu o aromă plăcută, abia perceptibilă. „Probabil noua creaţie a Institutului de Artă Genetică, cea despre care purtătorul lor de cuvânt spunea că va fi expusă în parc de azi într-o săptămână", mi-am zis, în timp ce, în mintea mea, datele începeau să se sedimenteze: se făcea lumină!

Mi-am adresat, în gând, un lung şir de epitete jignitoare. Ar fi trebuit să-mi fie ruşine că tocmai eu, care eram de trei ani in slujba Poliţiei Temporale, pricepusem atât de greu că nu era vorba decât de nişte banale schimbări, probabil lipsite de importanţă, consecinţe fireşti ale modificării (desigur, nimeni nu o va numi crimă) operate de mine în timpul unei coborâri de două sute de ani pe scara timpului convenţional.

Schimbări banale, probabil lipsite de importanţă... Hm! Pijamaua unui bărbat în dormitorul meu?! Al meu, care eram o membră habotnică a Ligii de Conservare a Bunelor Moravuri?! Probabil mă măritasem cu George mai devreme şi eram deja doamna Hobs. O doamnă Hobs care scăpase propria-i ceremonie nupţială şi la a cărei deflorare domnul Hobs urma (sau nu?) să trudească pentru a doua oară...

Pe urmă, o clădire a Arhivelor a cărei renovare se

încheiase mai devreme şi care avea două fresce modificate; se putea trece uşor peste asta, ca şi peste faptul că Institutul de Artă Genetică îşi finalizase şi îşi expusese la o altă dată o creaţie reuşită.

Mai era Poliţia Temporală, cu clădirea şi firma ei, ambele modificate... Dar, Sfinte Dumnezeule! De ce mai exista Poliţia Temporală?! De ce mai exista, chiar şi cu nume schimbat, Agenţia Cronoturistică Centrală?! De ce, când Ovici murise înainte de a-şi prezenta invenţia cuiva capabil să o înţeleagă şi să o transpună în practică? De ce, când manuscrisul şi prototipul cronomobilului erau în geanta care mă urma ca un câine credincios, detectând fără dubiu mirosul specific al trupului meu, şi care nu se deschidea decât recunoscând atingerea mâinilor mele? De ce, când cronomobilul meu, singurul salvat de nonexistenţă, tocmai fusese retransformat în materiile prime de bază, care îşi aşteptau deja rândul la refolosire?

Poliţia Temporală exista numai ca eu să pot raporta cuiva îndeplinirea misiunii, să pot preda cuiva prototipul şi manuscrisul? Şi, dacă nu ar fi existat, ce ar fi trebuit să fac, ce aş fi ayut dreptul şi datoria să fac cu conţinutul acelei genţi blestemate?

îmi venea să mă aşez jos şi să plâng, aşa cum făcusem după ce reuşisem să-mi dereglez prima ciberpăpuşă, să plâng şi să cerşesc ajutorul trecătorilor nepăsători, mai mult sau mai puţin grăbiţi, ce împânzeau bulevardul Ovici (al cărui nume, am presupus, se schimbase), renumitul bulevard bântuit, la intervale neregulate, de holograma gigantică a vestitului inventator - spectacol foarte gustat de turişti, copii şi provinciali.

Printr-o coincidenţă bizară, holograma a apărut, atunci şi acolo, între mine şi sediul Poliţiei Temporale - şi nu ştiu cum de am reuşit să nu ţip, nu numai fiindcă era atât de aproape încât, dacă aş fi întins braţul, i-aş fi străpuns genunchiul, ci mai ales fiindcă, probabil pradă unui imbold masochist, am ridicat ochii şi am văzut, în locul chipului lui Ovici, figura uriaşă a lui Krama, care mă privea anume, cu un licăr de răzbunare în profunzimea ochilor parcă înceţoşaţi.

Noroc că a dispărut imediat. Prea speriată ca să încerc să transform acea apariţie într-o scânteie care să aducă lumina în mintea mea confuză, m-am mulţumit să-mi scuip în sân şi să-mi fac cruce cu limba în cerul gurii, ca o babă superstiţioasă. Apoi

mi-am luat inima în dinţi şi, cu un oftat tip „fie ce-o fi", m-am urcat pe banda de viteză medie a căii de acces în incinta Poliţiei Temporale.

– Hei, Anne, cum se face că tocmai tu vii abia la ora asta? m-a întrebat, veselă, o fetişcană care tocmai se instalase alături.

– Am avut o misiune, i-am răspuns, cu elaborată nepăsare, apoi am început să mă lupt cu lapsusul care îmi ascundea identitatea interlocutoarei, deşi înfăţişarea şi glasul ei îmi erau ciudat de familiare.

– O... „misiune"în colaborare cu Hobs? a chicotit, dezvăluindu-şi strungăreaţa. Zău, Anne, mie poţi să-mi spui orice!

„Zău, Anne, mie poţi să-mi spui orice!"... Linda! Linda Brown, prietena mea din copilărie, colega mea de şcoală şi, timp de un an, colega mea în patrula temporală C-309. Sfinte Dumnezeule! Mi-am simţit părul zbârlindu-se şi sângele părăsindu-mi obrajii. O văzusem pentru ultima oară în urmă cu doi ani, în ziua ceremoniei ei de incinerare, întinsă pe catafalc, moartă ca toţi morţii, cu strungăreaţa dezvelită de un zâmbet fals (îi lipsea o bucată din buza de sus), cu faţa mânjită de fard ieftin, care nu reuşea să-i mascheze vânătăile, şi cu mâna dreaptă înţepenită pe piept, deasupra celei stângi, încercând parcă să-i ascundă degetele retezate. Fusese victima unei bande de neocanibali, probabil drogaţi, pentru că altfel nu îndrăzneau să pătrundă în inima oraşelor. Poliţia locală îi surprinsese prea târziu; deja o violaseră, colţii lor de mutanţi ticăloşi îi retezaseră buza şi degetele, o sugrumaseră şi o târâseră într-o fundătură, unde aveau pesemne de gând să se ospăteze pe îndelete.

– Mă grăbesc, Linda, iartă-mă, i-am aruncat peste umăr, în timp ce săream, cu îndemânare de cascador, direct pe banda ultrarapidă.

– Ipocrito! a strigat după mine, cu acelaşi chicotit. Ai grijă, nebuno, rişti să afle Paul! Derutată de vorbele ei ciudate, nici măcar nu m-am gândit că biroul meu arfi putut

suferi o schimbare, adică ar fi putut fi amplasat în altă parte a clădirii. Abia când l-am regăsit în locul ştiut am considerat asta o coincidenţă fericită.

Cele trei colege prezente m-au întâmpinat cu priviri dezaprobatoare.

– Ascultă, Anne, m-a întrebat doamna Katz, care, datorită vârstei înaintate îşi permitea uneori prea multe, de unde dracu' ai scos uniforma asta fistichie?

într-adevăr, uniformele lor erau azurii; a mea era bej, dar avea exact aceeaşi croială şi acelaşi simbol trasat cu negru îi împodobea mâneca stângă: o clepsidră în care nisipul, suspendat în mod miraculos, era masat integral în jurul porţiunii gâtuite.

– Am să vă povestesc mai târziu, am îngăimat. Dar unde e Kate? am întrebat, observând lipsa celei care îmi era prietena cea mai bună. Ce s-a întâmplat? De ce i-au scos de aici şi biroul?

M-au fixat cu ochi îngroziţi, apoi au schimbat priviri îngrijorate.

– Mai nou, te şi droghezi, doamnă Glaff? m-a apostrofat doamna Katz, înroşindu-se. Nu văd cum altfel ai fi putut să uiţi nenorocirea de anul trecut, cu neocanibalii. Sau Hobs, molusca aia nesărată, ţi-a sucit minţile cu totul?

M-am lăsat să cad pe un scaun. „Doamnă Glaff!" îmi spusese „doamnă Glaff"?! Mie?!

Sfinte Dumnezeule! Nu eram nevasta lui Hobs, eram nevasta generalului! Şi Hobs, ce era cu Hobs? M-am îngrozit la gândul că ar fi putut fi amantul meu, al unei femei măritate, membră a Ligii de Conservare a Bunelor Moravuri! Asta se pedepsea cu excomunicare şi demascare publică, prin mesajele holografice care brăzdau, cruciş şi curmeziş, impunătoarea clădire a Ligii. Se pedepsea... DINCOLO, sau CÂNDVA... Dar ACOLO şi ATUNCI? Poate nici nu mai făceam parte din Ligă...

„SERGENTUL GLAFF ESTE AŞTEPTAT ÎN BIROUL GENERALULUI! SERGENTUL GLAFF ESTE..."

M-am repezit la banda de transport ultrarapid. Totuşi, n-am părăsit biroul suficient de repede ca să scap remarca emisă de doamna Katz cu filozofică detaşare:

– Graba unui suflet vinovat!

Când a dat cu ochii de mine, generalul Paul Glaff m-a măsurat consternat, a verificat buna funcţionare a sistemului de izolare fonică a încăperii şi mi s-a adresat cu amărăciune:

– Uneori aş vrea să te omor, Anne, poţi să înţelegi? Ce uniformă-i asta? A început cumva carnavalul? Sau crezi că încă nu m-ai compromis suficient, că e loc pentru mai mult şi pentru mai bine?

I-am întâlnit privirea verde, obosită; şi mi-a părut sincer rău că nimerisem în lumea aceea stranie, în care îi făcusem, fără să-mi pot aminti când, cum şi de ce, necazuri, şi în care continuam să-l amărăsc, deşi nu-mi făceam decât datoria, sau ceea ce fusese datoria mea în lumea părăsită, cea care poate continua să existe undeva, într-o ipotetică ZONĂ PARALELĂ!

Atunci, într-o străfulgerare, mi-am amintit un pasaj din „Cartea Timpului", pe care criticii de specialitate o considerau un amalgam de inepţii cu pretenţii savante, ceea ce n-o împiedica să fie un best-seller, primul din seria celor semnate de Marana Cerioniacev, mediumul la modă!

„Un explorator al trecutului, care, cu sau fără voie, produce o cât de neînsemnată modificare a acestuia, creează o ramificaţie, o aşa-numită lume paralelă, diferind de lumea mamă prin consecinţele modificării produse; dorind să devină în «timpul său», exploratorul nu poate călători decât pe ramificaţia creată, fiind deci osândit să trăiască într-o lume paralelă cu lumea sa de origine."

Mi-am reprimat însă tendinţa de a mă încrede în teoriile planturoasei doamne Marana, am salutat regulamentar şi am luat poziţia „drepţi":

– Sergentul Anne Limtz la ordinul dumneavoastră, domnule general! Per...

– Ce-nseam...? a început el, dar am eu am continuat, cu încăpăţânare, ridicând uşor tonul, ferm hotărâtă să nu mă las întreruptă:

– ...mite-ţi să raportez! Şi am povestit, aproape pe nerăsuflate, tot ceea ce se întâmplase de când părăsisem biroul lui, fie el acela sau altul, fie el situat în lumea aceea sau în alta, paralelă, perpendiculară, adiacentă, tangentă sau naiba ştia cum altfel arfi putut fi! Ca dovadă, am înhăţat geanta condiţionată să mă urmeze, am scos prototipul şi manuscrisul şi le-am trântit sub nasul generalului!

– Extraordinar! a exclamat, examinând aparatul. Aduce foarte mult cu prototipul kramamobilului! Extraordinar! Voi preda astea forurilor superioare! Cred că vor fi interesate şi Cele Zece Parlamente, şi Cei Zece Consilieri! Anne, nu înţeleg nimic, dar mă simt îmboldit să-ţi iert toate păcatele!

S-a repezit la mine şi m-a sărutat. Sfinte Dumnezeule! M-a sărutat aşa cum nu-mi aminteam ca Hobs s-o fi făcut vreodată,

nici măcar după logodna din seara precedentă! Totuşi, asta mi s-a părut mai puţin important decât noutăţile aflate:

Cele Zece Parlamente! Cei Zece Consilieri! Bine, dar erau numai şapte! Şapte Consilieri care propuseseră misiunea mea, şapte Paramente care o votaseră în unanimitate! Sfinte Dumnezeule! Propuseseră şi votaseră o schimbare care avea să-i afecteze! Oare nu şi dăduseră seama ce făceau?! Imposibil! De mult se zvonea că există o comisie specializată în consecinţelor modificărilor trecutului, că există o generaţie de ciborgi consacrată cercetărilor în acest domeniu... Zvonuri!... Şi bandele de neocanibali purtaseră mult timp eticheta asta, dar DINCOLO murise Linda, ACOLO murise Kate... Aşa că...

Şi „kramamobilul"! Deci nu mă înşelasem, Krama era eroul, Marele Om, cel căruia i se realizase o hologramă pe măsură, o hologramă care să păşească alături de urmaşii urmaşilor săi pe bulevardul care îi purta numele.

– Bulevardul, am spus, bulevardul ăsta, pe care se află sediul nostru, se cheamă bulevardul Krama, nu-i aşa?

Generalul m-a privit ca pe un extraterestru.

– Fireşte! Cum altfel îţi imaginezi că ar putea să se cheme?

– OVICI! am ţipat. Pe OVICI m-aţi trimis să-l ucid, pentru că m-a ales COMPUTERUL de la Evidenţa Personalului! OVICI a inventat CRONOmobilul! Holograma lui Ovici bântuie de aproape două veacuri bulevardul ăsta şi EU am văzut-o cu ochii MEI în nenumărate rânduri!

– Dacă n-ai fi adus aparatul ăsta... şi dacă n-ar fi hârţoagele astea, a adăugat, lovind cu mâna un teanc de hârtii tipărite cu litere mărunte, despre care ştiam că se numesc ziare şi că se foloseau pentru răspândirea ştirilor înainte de apariţia brăţărilor informatoare - aş fi jurat că eşti nebună! Am să mă lămuresc, sper, mai târziu, când timpul n-o să mă mai preseze. Acum stai jos, sergent Glaff. Am pentru tine o misiune foarte importantă.

M-am aşezat, cu obrajii zvâcnind. Sfinte Dumnezeule, nu cumva...?

– Cei Zece Consilieri au hotărât, a început, nelăsându-mi răgaz să-mi depăn gândurile, iar cele Zece Parlamente auvotat hotărârea, în unanimitate. Călătoriile temporale creează mult prea multe probleme. în curând, poliţia noastră n-o să mai facă

faţă. E nevoie de cel puţin trei oameni pe urmele fiecărui bezmetic care construieşte un kramamobil artizanal şi o tuleşte. Tot soiul de... hm! „eroi" vor să schimbe trecutul, să fabrice alt prezent, „mai

bun", fireşte. Şi tot soiul de nebuni vor să cerceteze viitorul, dar aleg întotdeauna variantele cele mai puţin probabile şi se întorc hotărâţi să dezvăluie gloatei ororile „apocalipsului ce va să vină". E o harababură generală! Până la urmă tot o să scăpăm nesupravegheat un zurliu care-o să facă ceva ireparabil.

M-am foit pe scaun, neliniştită. Bănuiam şi de ce o lungea, descriindu-mi ceea ce ştiam la fel de bine, şi ce legătură putea avea o hotărâre - oricare ar fi fost ea! - votată în unanimitate de Cele Zece Parlamente cu misiunea foarte importantă încredinţată unui sergent anonim, ca mine!

– Ei bine, a continuat, s-a hotărât să facem noi ceva ireparabil. Să punem capăt, odată pentru totdeauna, călătoriilor temporale. Asta e misiunea ta, sergent Glaff. Pleci chiar acum. Ţinta: 28 iunie 1999. îl ucizi pe Ovid Krama înainte de a scoate la iveală calculele lui Ovici, vărul care tocmai i-a murit în braţe. Krama e încă singurul care ştie că a folosit foile pentru a şi însăila pe dosul lor vestitele poeme reunite sub titlul „Vagabonzii lui Cronos". Hârtiile le aduci aici. Cei Zece Consilieri le vor înmormânta în Tezaurul Secret. Cât despre propriul tău kramamobil - găseşti tu o metodă de distrugere!

– De ce eu?

Am riscat întrebarea neregulamentară simţind că trebuia să o fac, că era un rol pe care-l jucam pentru a doua oară. Dar n-am putut să spun: „N-am ucis pe nimeni, niciodată". Am adăugat doar:

– Cine a hotărât să mi se dea misiunea asta?

– N-are importanţă, a răspuns, dar nu se putea altfel. Priveşte! Şi mi-a întins unul din ziare.

Schiţat sumar, dar sugestiv, prin câteva linii hotărâte, în centrul primei pagini trona chipul care-mi era cel mai cunoscut şi cel mai necunoscut din lume: al meu, eram eu, nu putea fi nici o îndoială.

– E portretul robot al femeii care a stat alături de Ovici şi care a dispărut la fel de misterios ca şi preţiosul bagaj al acestuia. A fost realizat după descrierea amănunţită făcută de Krama, un fin observator al eternului feminin, se ştie...,

generalul a surâs ironic, şi licărul jucăuş al ochilor verzi a dat, pentru o clipă, atâta farmec trăsăturilor lui colţuroase, încât am regretat - ce prostie! - că nu trăisem nici măcar unul din momentele intimităţii noastre. Dar vraja s-a frânt când el a continuat, pe tonul celui obişnuit să comande: Trebuie să apari acolo înainte ca metroul să oprească în staţia următoare, să-l încurajezi pe Krama, să te ţii scai de el, să-l însoţeşti acasă, să i te strecori în pat dacă e nevoie, dar să nu te întorci fără foile alea blestemate şi fără să-i storci poetului ultima suflare!

– îţi arunci nevasta în culcuşul altuia? m-am indignat, fără să înţeleg de ce mă simţeam atât de ofensată.

A zâmbit a lehamite.

– O nevastă pe care o împart de cinci luni cu Hobs... Ce mai contează? Probabil că am pălit. Aş fi vrut să spun ceva, orice, dar n-am reuşit să scot nici un

sunet. Era prima dată când asta mi se arunca în faţă, direct, fără menajamente.

– Credeai că n-am aflat? Uite că ştiu! Mulţumeşte-le prietenelor din liga ta idioată. Ştirea a fost „dată publicităţii". Hieroglifele voastre holografice o „dansau" ieri în jurul sediului. Fireşte, oamenii cu scaun la cap nu se ostenesc să citească. Dar mi s-a năzărit să o fac. Tocmai la momentul potrivit; doar nu degeaba sunt şeful Poliţiei Temporale!

I-am apreciat amarul simţ al umorului, luând totodată notă că nici nu-mi pierdusem calitatea de membră a Ligii, nici metodele „de lucru" ale acesteia nu se schimbaseră.

– Mi-ar plăcea să cred povestea pe care mi-ai înşirat-o, a reluat, după o pauză în timpul căreia a înghiţit de câteva ori în sec, după obiceiul pe care i-l cunoşteam. Dar, ţi-am spus, acum n-am timp pentru asta. Acum ţi-am dat un ordin, sergent, şi nu accept comentarii!

– Dar n-am KRAMAmobil, am protestat. Iar CRONOmobilul mi l-am distrus, îndeplinind alt ordin.

A cotrobăit într-un sertar, apoi mi-a întins un aparat. Poate kramamobilul şi cronomobilul n-orfi fost identice ca prototip, darforma pe care o aveau în acel prim an al veacului al douăzeci şi treilea era absolut aceeaşi!

– Mi-am permis să-ţi iau aparatul din rastel şi să-l reglez eu însumi, la nanosecundă şi la micrometru, plus transformarea adecvată a vestimentaţiei. Tu trebuie doarsă-ţi declanşezi

transportul. Ar fi cazul s-o faci cât mai curând!

– Şi unde o să revin? mi-am continuat obiecţiunile. într-o lume fără Poliţie Temporală? într-o lume în care o să fiu soţia lui Hobs şi amanta ta, generale?

– Sergent, mi-a spus, fără să-şi piardă calmul vocii, deşi roşeaţa sfeclei îl invadase iarăşi, ordinele nu se discută! Aici nu e „cuibul" nostru conjugal. Sergent, ordinele se execută!

M-am ridicat din proprie iniţiativă.

– Permiteţi să trec la îndeplinirea misiunii? Mi-a întins mâna.

– Succes, sergent.

Apoi, în timp de executam, regulamentar, salutul şi întoarcerea la nouăzeci de grade:

– Şi un sfat prietenesc, Anne: când revii, fă-o IERI, şi împiedică-mă cu orice preţ să trec pe lângă sediul ligii voastre barbare! Revino IERI, Anne, te rog!

Bineînţeles că am plecat cu gândul să-i ignor sfatul, ferm convinsă de absoluta lui inutilitate. Mi-a trecut prin cap să ignor chiar şi ordinul, să anulez reglajul făcut de Glaff şi să evadez undeva, în alte vremuri, cât mai îndepărtate. Dar ştiam cât de lungă era gheara Poliţiei Temporale şi puteam estima că, fără ajutorul vreunui computer, şansele de reuşită ale unui asemenea plan tindeau asimptotic spre zero.

Aşa că mi-am comandat transportul şi am revenit în metrou, pe scaunul de mine ales, în acea infimă fracţiune de timp în care Ovici se prăbuşea în braţele lui Krama, iar ceva fulgera pe lângă mine, sfidând, asemeni mie, ceea ce se considera a fi curgerea firească a vremii. Şi iarăşi m-am zbârlit toată, de data asta la gândul că sergentul Limtz fulgerase pe lângă sergentul Glaff, că EU mă întâlnisem cu MINE. Şi m-am întrebat dacă existam amândouă, dacă vreun reprezentant al decadentei biserici apostolice mi-arfi putut explica dacă şi de ce eram sau nu eram amândouă un acelaşi trup şi un acelaşi suflet; sau poate eram un singur suflet în trupuri gemene, sau două suflete în două trupuri, sau două biete făpturi clonate - după un original necunoscut nouă - de o inteligenţă rece, fie ea diavolească sau divină, şi aruncate într-un joc cu reguli de neînţeles, desfăşurat în ZONE PARALELE! Şi mi-am jurat ca, revenind în acel timp pe care îl numeam „ACASĂ", să-mi descarc povara îndoielilor, aruncând-o pe umerii unui preot, sau

măcar pe umerii Maranei Cerioniacev, în timpul uneia din „audienţele-consultaţii" pe care le acorda cu uşurinţă; mi-am jurat asta în timp ce ţipam şi mă agitam mai tare decât oricare alt pasager al metroului pe care EU îl condusesem în istorie.

Krama m-a remarcat pentru a doua oară, s-a bucurat că l-am încurajat cu gesturi şi cu vorbe, că l-am scăpat de insistenţele mulţimii, poliţiei şi presei, că l-am însoţit la morgă şi în birtul de unde l-am scos înainte de a-şi bea ultimii bani şi ultima fărâmă de luciditate, şi a considerat de la sine înţeles să urc, neinvitată, în mansarda pe care o numea, cu emfază, „cuibul creaţiei şi al iubirii".

„Vagabonzii lui Cronos" se lăfăiau, expuşi fără reticenţă privirilor indiscrete, într-un teanc gros de hârtii dactilografiate, a căror„faţă ascunsă" era acoperită de formule complicate, greu lizibile, întrerupte de ştersături şi de schiţe mărunte, înghesuite.

– Aici zace o avere, a mormăit, vădit încântat că eu le răsfoiam, curioasă. Ba nu, s-a corectat, ridicând o foaie şi întorcând-o, sub nasul meu, de pe o parte pe alta, sunt două: una pe faţă şi alta pe dos! Mai ales cea de pe dos, acum îmi dau seama, mă va face bogat şi celebru! Ai să fii mândră - ţi-o garantez! - când le vei povesti nepoatelor tale că Ovid Krama te-a iubit într-o noapte, sau în mai multe, cine ştie? - în nopţile prea scurte ale ultmiei veri care l-a prins anonim şi sărac!

îl ascultam lăsându-mă în voia mâinilor şi a buzelor lui, dar strângând, în mâna ascunsă în buzunar, kramamobilul. L-am acţionat, îngheţând clipa poetului încă anonim. Dar, în acea secundă lăbărţată pentru mine, nu m-am grăbit să-l ucid; am ascuns doar, sub pernă, kramamobilul şi acul, arma care se dovedise eficace. Şi m-am întors alături de bărbatul acela transformat în ţărână cu mult înainte ca eu să fi fost concepută, m-am întors şi mi-am repotrivit sub stânga lui sânul, sub dreapta lui şoldul, sub buzele lui umărul dezgolit.

M-am întors ca să mă strecor în patul lui nu din datorie, ci din dorinţa de a putea acţiona, măcar o dată, în acel joc pe care nu-l înţelegeam, după propria mea fantezie; din dorinţa de a afla dacă eram Anne Limtz, logodnica virgină a colonelului Hobs, sau Anne Glaff, soţia adulteră a şefului Poliţiei Temporale; din dorinţa de a sfida totul, începând cu mine însămi, căpătând eu, o membră habotnică a Ligii Bunelor Moravuri, plăcerea pentru care altele riscaseră, încălcând legea - şi primiseră pedeapsa

hărăzită celor vinovaţi de „tentativă de modificare a trecutului": internarea, pe viaţă, în Sanatoriul pentru Iresponsabili.

M-am dezmeticit în pat, goală, aproape fericită că reuşisem să mă abandonez, oferind un trup docil mângâierilor lacome ale poetului dezlănţuit. Atunci am simţit durerea, sfredelitoare şi ascuţită, aşa cum nu mi-o imaginasem niciodată, şi am ţipat, împingând umerii bărbatului, încercând zadarnic să mă eliberez. Krama mi-a astupat gura cu buzele şi i-am văzut chipul dintr-un unghi nefiresc, speriindu-mă de licărul de răzbunare din

profunzimea ochilor lui parcă înceţoşaţi.

Apoi el s-a destins, într-un ultim spasm de plăcere, şi i-am înfipt cu sete, la baza craniului, acul deja pregătit.

Grăbită, am bâjbâit sub pernă şi am acţionat kramamobilul dinainte programat.

M-am pomenit, aşa cum dorisem, în propria mea bucătărie. Am căzut pe duşumea. Eram în uniformă şi mă aflam sub cadavrul poetului despuiat, încă contopit cu mine. Am mârâit de ciudă că intrasem în panică în aşa hal încât o ştersesem aducând cu mine mortul în locul preţiosului manuscris. Furioasă, am reprogramat aparatul şi mi-am comandat transportul înapoi. Dar nu am dispărut înainte ca în cadrul uşii să apară Glaff, sumar îmbrăcat, iarîn spatele lui, EU, aproape dezbrăcată - şi mi-am auzit propriul ţipăt îngrozit.

M-am regăsit în mansarda lui Krama, în clipa în care poetul mă aşeza pe pat, ca pe un trofeu preţios. Am bâjbâit sub pernă, am dibuit acul şi i l-am înfipt fără şovăire.

„Ca dovadă de ce suflet stă în pieptţii unei rochii..."

Versul acela, rupt - nu reuşeam să-mi amintesc de unde -, îmi cutreiera mintea, acid ca o remuşcare, în timp ce ardeam manuscrisul, foaie cu foaie, într-un recipient pântecos şi murdar, găsit în bucătăria ciudată, plină de lucruri a căror utilitate n-o pricepeam şi cărora nu le ştiam nici măcar numele.

Ardeam foile, taina acelei invenţii blestemate care trebuia distrusă, indiferent de riscul pe care mi-l asumam acţionând conform propriilor mele convingeri. Ardeam foile - le priveam ca pe nişte fiinţe, şi îmi era aproape milă când le vedeam răsucindu-se, chinuite, apoi înnegrindu-se şi transformându-se, ireversibil, în scrum.

Ardeam foile şi versul îmi cutreiera mintea, ciocnindu-se,

când şi când, de întrebări ce nu se dădeau duse - pentru că nu căpătau răspuns.

De ce DINCOLO, ACASĂ, mă întâlnisem cu mine însămi, ţipând? De ce nu mă regăsisem şi la prima reîntoarcere? De ce, revenind ACOLO, în mansardă, nu dădusem peste mine şi Krama, zvârcolindu-ne în patul răvăşit? Şi, dacă asta s-ar fi întâmplat, ce-aş fi făcut, ce-aş fi putut face, ce-aş fi avut dreptul şi datoria să fac?

După ce focul a mistuit şi ultima filă, am păşit, fără să-l privesc, peste Krama, care zăcea, fără haine şi fără suflet, alături de pat, acolo unde îl împinsesem, şi am luat kramamobilul. L-am programat peîndelete: coordonatele spaţiale, anul, luna...

„Revin-o ieri, Anne, te rog!"

„Ca dovadă de ce suflet stă în piepţii unei rochii..."

în fond, de ce nu m-aş fi întors ieri? Ce mă costa să-i ascult rugămintea - sau sfatul?

... ziua, ora, minutul, secunda. Era suficient, mai multă precizie nu era necesară.

M-am pomenit, aşa cum dorisem, în propria mea bucătărie. Am dat să arunc kramamobilul în malaxorul de deşeuri...

Atunci m-am simţit brusc încorsetată, ca într-un calup deaer solidificat, în propriul meu corp, transformat de „rigor mortis" în stană de piatră. în urechi îmi ţiuia o aceeaşi notă joasă a melodiei vesele pe care circuitul acustic al bucătăriei o fredona la intrarea mea în încăpere. Iar Otto, bătrânul meu motan bălţat, încremenise, sfidând gravitaţia, la jumătatea saltului între două scaune. Am vrut să ţip, dar n-am reuşit nici să deschid gura, nici să-mi comand vibraţia coardelor vocale. Când am vrut să închid ochii, ca să nu-i mai văd pe cei trei George Hobs, nu m-au ascultat nici pleoapele. Intruşii apăruseră de niciunde şi se mişcau firesc în acea lume înlemnită.

Aşa am înţeles că numai timpul meu şi al motanului fusese oprit, că eram amândoi îngheţaţi în acel ciudat „stop cadru" în care doar mintea mea şi, poate, cea a jivinei rătăceau nestingherite.

Aşa am înţeles că Ovici nu intuise, ci chiar asistase neputincios la adevăratul scenariu al morţii sale!

Aşa am înţeles că Ovid Krama şi ceilalţi pasageri ai

metroului fuseseră martorii crimei şi ai furtului prototipului! Bine, dar de ce tăcuseră? Fiecare în parte se crezuse pradă a unei halucinaţii de care se temuse să pomenească? Sau, pur şi simplu, reluarea curgerii fireşti a timpului fusese buretele care le ştersese din memorie straniul episod? Amândouă ipotezele explicau destul de bine şi lipsa de reacţie a lui Krama la întreruperea elanului său amoros.

Oricum urma să aflu curând adevărul, doareram cobaiul unei experienţe similare... Sfinte Dumnezeule! Desigur, cei trei nu încremeniseră timpul ca să ucidă motanul! Dacă

n-aş fi fost rigidă şi insensibilă ca un pietroi, groaza mi-ar fi alunecat ca un sloi pe şira spinării, dintr-o vertebră într-alta, paralizându-mă.

Şi de ce acei trei gemeni Hobs? Ce erau? Clone? Androizi? Era vreunul dintre ei adevăratul George Hobs? îmi fusese vreunul logodnicul dintr-o lume sau amantul din cealaltă? Oricum, i-aş fi ucis pe toţi trei fără umbră de remuşcare!

„Ca dovadă de ce suflet stă în pieptii unei rochii..."

La dracu'! Ei erau cei care urmau să mă omoare!

Primul George Hobs mi-a luat din mână kramamobilul şi i l-a întins celui de-al doilea. Al doilea George Hobs l-a ascuns în cutele mantiei sale bogate, de vrăjitor din epoca ignoranţei, apoi i-a făcut semn celui de-al treilea. Al treilea George Hobs s-a apropiat de mine; ducea un obiect ciudat, un fel de cască sferică. Mi-a pus-o pe cap, luându-mi lumina. în schimb, am reuşit să urlu. Motanul mi-a răspuns miorlăind strident, prelung şi lugubru.

Am simţit şase braţe înşfăcându-mă şi am început să mă zbat, înţelegând că mă puteam mişca iarăşi. M-am zbătut cu disperare, lovind şi zgâriind orbeşte şi ţipând ca o nebună.

M-am trezit zvârcolindu-mă, scăldată în sudoare şi învăluită de întuneric. M-am dezmeticit după câteva secunde şi am îndepărtat casca pufoasă a înregistratorului oniric, care alunecase, acoperindu-mi ochii.

Ce bine că mă conectasem la înregistrator! Orice studio cinematografic ar fi cumpărat un asemenea vis, plătind o avere!

Am scos discul translucid şi m-am îndreptat spre modulul de developare. Paul era acolo, bodogănind.

– Să nu-mi spui că ăsta s-a stricat tocmai azi! am exclamat, în loc de „bună dimineaţa".

A zâmbit într-o parte, privindu-mă chiorâş:

– Nu-ţi spun, dacă tu crezi că asta ajută! Şi de ce să nu se strice tocmai azi, scumpă doamnă Glaff? a adăugat.

– Am visat ceva ciudat, vroiam să developez cât mai repede!

– Ei şi? Şi eu pot spune acelaşi lucru. Dă-mi discul; le dau la developat în oraş pe amândouă.

I l-am întins fără prea multă tragere de inimă.

– Promite-mi că nu-l vizionezi înainte să-ţi povestesc despre ce e vorba!

– Nu zău! Iar te-ai visat cu altul, iubito?

– Oarecum, am bâiguit, temându-mă de o scenă. Dar el s-a mulţumit să râdă.

– Şi când mă gândesc că te-am luat de la Liga de Conservare a Bunelor Moravuri!

în dimineaţa aceea am plecat împreună. Am nimerit o cabină de transport de tip vechi, cu oglindă. M-am bucurat (pentru a câta oară?) văzând ce bine arătam unul lângă altul, în elegantele noastre uniforme cenuşii, cu mâneca stângă împodobită de simbolul Poliţiei Secrete: o clepsidră în care nisipul, suspendat în mod miraculos, era masat integral în jurul porţiunii gâtuite. Sfinte Dumnezeule! Oare cum putusem visa că îl respingeam sau că îl înşelam pe Paul, că îl preferam pe Hobs, molusca aia nesărată?!... Totuşi, Paul avea să se bucure constatând că, în vis, el era generalul!

în birou le-am găsit pe Linda şi Kate.

– Tot n-au dat de urma doamnei Katz, m-a pus în temă Linda. Mulţi cred că i-au venit de hac neocanibalii! Zău, Anne, se pare că ăştia chiar există!

– Sub hipnoză, Marana Cerioniacev a afirmat întotdeauna că există şi că sunt mutanţi, că sunt o creaţie total eronată şi scăpată de sub control a Institutului de Artă Genetică, a comentat Kate.

Am fost tentată să le spun că, în visul meu, neocanibalii nu numai că existau, dar chiar le curăţaseră, în paralel, pe ele amândouă! Dar circuitul acustic a început să hârâie:

„SERGENTUL GLAFF ESTE AŞTEPTAT ÎN BIROUL GENERALULUI! SERGENTUL GLAFF ESTE AŞTEPTAT..."

Am păşit pe banda transportoare. Pe cea lentă. Ordinele se execută, dar nimeni nu spusese nimic despre urgenţă.

Ca de obicei, generalul Hobs mi-a vorbit doar de sentimentele lui pentru mine, despre faptul că avansarea colonelului Glaff era în mâinile mele... Am reuşit cu greu să-l ţin la distanţă fără să-l pocnesc sau să-l înjur, şi m-am hotărât să-i povestesc lui Paul totul. înregistrarea visului nu putea decât să-mi ajute.

Darîn noaptea aceea Paul nu a venit acasă. Hobs îi aranjase o misiune. Şi tot cu Hobs m-am pomenit, pe înserate. Robotul de protocol, special programat, a încercat să-l convingă că eram plecată, dar nebunul s-a apucat să-l dezactiveze. Noroc că, la intrarea în dormitor, conectasem câmpul de protecţie. Generalul a plecat cu coada între picioare.

Paul s-a întors spre dimineaţă.

– Idioţii ăia ţi-au stricat visul, mi-a spus de cum a intrat pe uşă. Au pretextat că n-a fost bine fixat şi au pretins că nu din vina lor s-a şters la developare. Dar pe-al meu l-au reuşit! Te asigur că merită văzut şi ăsta!

– Nu-i acelaşi lucru, Paul!

Şi i-am întors spatele, bosumflată. El a râs şi m-a luat în braţe:

– Ei haide, draga mea, încă îţi pot oferi ceva mai bun decât nişte vise!

Eram aproape dezbrăcaţi când circuitul din bucătărie a început să fredoneze melodia mea preferată.

Paul a tresărit şi a sărit din pat.

– De ce te sperii? Trebuie să fie motanul!

– Nu cântă pentru motan! Melodia asta e numai pentru tine! S-a repezit spre bucătărie; l-am urmat, intrigată.

L-am găsit proptit în cadrul uşii. M-am ridicat pe vârfuri şi, peste umărul lui, am văzut. M-am văzut pe MINE, îmbrăcată în uniformă bej, trântită sub greutatea unui bărbat gol, cu un ac lung înfipt la baza craniului. Krama! Visul! Sfinte Dumnezeule!

– Ţi-am spus să te întorci IERI! s-a răstit Paul. De ce nu mă asculţi niciodată? Am simţit cum mi se înmoaie picioarele, cum totul se roteşte, se întunecă...

Robotul deşteptător m-a trezit punându-mi palma pe umăr. M-am frecat la ochi, apoi mi-am pipăit capul. Am dat de casca pufoasă a înregistratorului oniric, corect aşezată.

Robotul a deschis ferestrele, ştia că-mi plac aerul şi soarele dimineţii.

Ei da, de data asta mă trezisem de-adevăratelea! Dar ce vis ciudat, Sfinte Dumnezeule! Şi tocmai înaintea logodnei cu Hobs, cu colonelul George Hobs, după care oftasem atât!

Ce bine că mă conectasem la înregistrator! Orice studio cinematografic ar fi cumpărat un asemenea vis, plătind o avere! Iar rochia mea de mireasă urma să fie trăsnet -problema banilorera rezolvată!

Am scos discul translucid şi m-am îndreptat spre nişa modulului de developare. Acolo am dat peste unul dintre roboţii afectaţi întreţinerii.

– Azi noapte au fost nişte sabotaje, cineva a perturbat alimentarea cu energie, mi-a explicat, în timp ce cotrobăia prin măruntaiele aparatului. Toate echipamentele sensibile au fost afectate. Pentru developare adresaţi-vă unui centru specializat, au aparatură mult mai solidă!

O primă bănuială m-a fulgerat, dar am alungat-o, înciudată. Doar nu era să înnebunesc din cauza unui vis - fie el alambicat şi oarecum logic - şi a unei coincidenţe stupide!

I-am ordonat circuitului de comunicaţii să mă pună urgent în legătură cu generalul Paul Glaff, şeful Poliţiei Speciale, căruia i-am cerut o zi liberă, conştientă fiind că abuzam de slăbiciunea lui - prea des mărturisită - pentru mine.

„Ca dovadă de ce suflet stă în pieptii unei rochii..."

– Desigur, Anne, mi-a răspuns. Mai ales dacă foloseşti timpul ca să-şi contramandezi logodna cu colonelul! a completat; şi poate mi s-a părut, dar pe ecran ochii lui verzi au licărit complice.

„Când revii, fă-o IERI, şi mai gândeşte înainte de a spune „da" la logodna cu colonelul!"

A doua bănuială mi-a sfredelit creierul, aproape dureros.

De unde ştia Glaff de logodnă? Eu vorbisem doar cu Linda şi Kate! (Ce bine că neocanibalii nu erau decât un zvon lansat - din motive pe care nu am dreptul să le divulg - de însăşi Poliţia Specială!) Poate că ele scăpaseră ceva faţă de doamna Katz, iar caţa bătrână împrăştiase ştirea!

Oarecum liniştită, am preferat să-mi surghiunesc suspiciunea şi am plecat spre un centru specializat în developări onirice.

Uniforma mea gri, având trasat pe mâneca stângă simbolul Poliţiei Speciale - clepsidra în care nisipul, suspendat în

mod miraculos, era masat integral în jurul porţiunii gâtuite -a părut s-o impresioneze pe funcţionara de la recepţie.

– în ce cont virăm cheltuielile? m-a întrebat, ezitând, parcă temându-se să nu mă supere.

– Sergent Limtz Anne, am precizat, şi mi s-a părut că numele meu a făcut-o să tresară.

– Puteţi aştepta? Durează numai două minute!

Am încuviinţat înclinând capul şi ea a introdus discul într-o fantă a terminalului care îi era aservit (sau căruia îi era aservită?).

Au trecut două minute, încă două, încă unul...

în încăpere a intrat un bărbat între două vârste, foarte elegant, cu o mină exagerat de amabilă.

– Ne pare foarte rău, a început, adesându-mi-se. Probabil perturbările recente ale alimentării cu energie au dereglat înregistratorul dumneavoastră oniric. Din înregistrare n-am reuşit să obţinem decât culori învălmăşite şi sunete nearticulate. Nu ne datoraţi nimic, dimpotrivă, aparatul dumneavoastră ultrasensibil fiind unul din produsele firmei noastre, veţi primi o despăgubire.

Am plecat fără să spun nimic, copleşită de a doua coincidenţă şi de a treia bănuială. Dar, nedorind să-mi stric ziua, mi-am alungat din nou gândurile tulburi şi m-am îndreptat spre sediul Ligii de Conservare a Bunelor Moravuri.

Când am menţionat că vin să îmi anunţ logodna, am fost invitată imediat în biroul Primei Secretare.

– E o problemă mai delicată, draga mea Anne, a zis babornişa, privindu-mă matern pe deasupra nasului încovoiat. Nu ştiu dacă ţi s-a mai spus, dar ai un himen complezent. Poftim, asta e înregistrarea explicaţiilor date de medicul nostru -şi îi e destinată viitorului tău soţ. N-am vrea ca o membră a Ligii să fie suspectată de relaţii sexuale premaritale.

Relaţii sexuale premaritale... Sfinte Dumnezeule! Cu Krama, de exemplu?

A patra bănuială s-a înfipt adânc, nelăsându-se alungată.

Acasă mă aştepta Hobs. De fapt erau doi: colonelul, pe care l-am recunoscut după uniformă, şi CELĂLALT, care părea un alt Hobs, deghizat cu o mantie bogată, de vrăjitor din epoca ignoranţei.

– Fratele meu geamăn, Georgio, actor, mi l-a prezentat

George. L-am invitat la logodnă.

A cincea bănuială mi-a strâns inima.

– Nu sunteţi cumva trei? Trei gemeni? m-am pomenit întrebând.

– Ba da, a surâs actorul. Fratele nostru, Gheorghi, n-a putut veni. Tocmai candidează pentru funcţia de consilier. Contracandidatul lui, Ovid Ovici, a murit subit azi-noapte.

Ovid Ovici! Ovid Krama, Marcel Ovici... Sfinte Dumnezeule!

A şasea bănuială mi-a luat graiul. în minte mi s-au învălmăşit crâmpeie din visul nopţii trecute. Apoi s-au detaşat chipul lui Glaff, sărutuj, preludiul întrerupt din final... Şi cei trei identici Hobs, care vroiau... Sfinte Dumnezeule! în afară de kramamobil, oare ce vroiau de la mine?... Şi generalul Hobs, insistenţele din biroul lui, cele din uşa dormitorului meu, privirile lui, atunci libidinoase...

– Aş vrea să amânăm logodna, am spus într-un târziu.

George m-a privit tăcut şi alb, cu gura căscată - „ca o moluscă nesărată", m-am gândit, brusc satisfăcută.

în aceeaşi seară am cerut - cu succes! - o „audienţă-consultaţie" Maranei Cerioniacev, acel medium puţin cunoscut de a cărui existenţă visul îmi reamintise.

Marana, o matroană căruntă, rubensiană, m-a ascultat transfigurată, zornăind un şirag de mătănii rubinii.

– Nu ştim de unde vin visele, atunci când SUNTvise, a şoptit, ca şi cum mi-arfi împărtăşit o taină - trezindu-mi bănuiala a şaptea. Cât despre căile TIMPULUI, despre „liniile lui de curent", acestea încă nu ne-au fost nici nouă, „paranormalilor", dezvăluite! Dar eu SIMT ceva, aici şi aici - şi-a atins fruntea şi sânul stâng - şi o voi spune cândva, când voi însăila „Cartea Timpului", cartea vieţii mele. Am să-ţi trimit un exemplar cu autograf, fetiţo, pentru că mi-ai lămurit multe!

– Bine, dar eu...

– Tu fă ceea ce simţi, m-a întrerupt. N-ai să greşeşti, nu eşti oarecine, pentru că te-au ales să faci nişte NODURI, să intersectezi nişte FIRE.

– Cine m-a ales? am întrebat, aproape venindu-mi să râd la gândul că mi-arfi putut răspunde ca Glaff cel din vis: „Computerul de la Evidenţa Personalului."

– încă nu ştiu, a murmurat, abandonându-şi mătăniile.

Poate o inteligenţă cibernetică. Poate oamenii viitorului. A surâs: Poate o viitoare Poliţie Temporală. Apoi, redevenind gravă: Poate Dumnezeu...

– Poate dracu'! am intervenit, brusc enervată.

– N-ai înţeles nimic, mi-a azvârlit, încruntată. Dar ai timp, îţi văd mult timp înainte!

Du-te şi fă ce simţi, pentru că tu - nu uita! - nu eşti oarecine!

A doua zi, când generalul Paul Glaff m-a chemat în biroul lui, am turuit pe nerăsuflate:

– Sergentul Anne Limtz la ordinele dumneavoastră, domnule general! Permiteţi să raportez: aseară m-am hotărât să accept cererea dumneavoastră în căsătorie. Sper că nu contravine regulamentului!

A zâmbit şi licărul jucăuş al ochilor lui verzi a dat, pentru o clipă, atâta farmec trăsăturilor lui colţuroase, încât am regretat că nu mă hotărâsem mai devreme! A înghiţit de câteva ori în sec - i-am urmărit mărul lui Adam agitându-se -, dar mi-a răspuns calm, cu voce neutră, oficială:

– Regulamentul Poliţiei Speciale nu are nici o prevedere legată de statutul matrimonial al personalului. Mă dezamăgeşti, sergent Limtz, credeam că ştii asta.

Am rămas în poziţia „drepţi", cu obrajii zvâcnind, şi am plecat ochii. Sfinte Dumnezeule! Cine îi şoptise lui Glaff, cuvânt de cuvânt, replica din visul meu?

– Stai jos, sergent, a adăugat, nelăsându-mi răgaz să-mi depăn gândurile. După ce generalul Glaff coboară din al nouălea cer, veţi putea sta de vorbă!

Ne-am căsătorit peste două luni; peste încă şapte am născut - prematur, după părerea mea, normal, după părerea medicilor - o fetiţă. Fără să mă întrebe, Paul i-a ales şi i-a înregistrat prenumele: Krama. Când am aflat - Sfinte Dumnezeule! - mi-a albit părul. Nimeni n-a putut explica fenomenul. Paul m-a consolat spunându-mi - părea sincer! - că aşa eram mai frumoasă. Oricum, nu-i port pică. Sărmanul! Nu ştie nimic (OARE?) despre visul meu - şi nici n-am de gând să i-l povestesc vreodată. Mă mulţumesc să stivuiesc noi bănuieli peste cele vechi, fără să le mai număr.

Cât despre George Hobs, ca semn că nu era supărat, a propus ca el şi fraţii lui să fie naşii fetiţei, iar Paul a acceptat cu

entuziasm.

Au trecut cincisprezece ani de atunci. Krama Glaff e o adolescentă ciudată, tăcută, cu ochi mari, visători, de un albastru spălăcit. Scrie versuri şi nu prea are somn. Am renunţat la robotul deşteptător. Ne trezeşte ea, în fiecare dimineaţă. în fiecare dimineaţă, buimăcită, îi văd chipul dintr-un unghi nefiresc şi încerc zadarnic să mă conving că nu e licăr de răzbunare ceea ce desluşesc în profunzimea ochilor ei parcă înceţoşaţi. Şi în fiecare dimineaţă are în mână „Cartea Timpului", primul best-seller din seria celor semnate de Marana Cerioniacev, ajunsă medium la modă.

Am primit acum trei ani exemplarul cu autograf. Cunoşteam deja părerea criticilor de specialitate: „Un amalgam de teorii pur fanteziste, de inepţii cu pretenţii savante." Curioasă, am deschis cartea la întâmplare: „Un explorator al trecutului, care, cu sau fără voie, produce o cât de neînsemnată modificare a acestuia, creează o ramificaţie, o aşa-numită lume paralelă..." Sfinte Dumnezeule! M-am zbârlit şi mi-am promis să n-o mai răsfoiesc niciodată!

Dar Krama o citeşte iarăşi şi iarăşi, face calcule şi adnotări. Nu de mult, mi-a mărturisit că ea simte că poate învinge timpul:

– Mă gândesc la un aparat minuscul, de buzunar. Cred că o să-i spun cronomobilul Krama!

„Cronomobilul Krama! Sfinte Dumnezeule! M-am bucurat că nu puteam albi a doua oară!

Iar azi, din întâmplare, am dat peste un caiet al Kramei, plin cu versuri. Pe copertă, caligrafiat cu migală, se răsfaţă un titlu care mi-a tăiat răsuflarea: „Vagabonzii lui Cronos!" Sfinte Dumnezeule!